

NIET STOREN!

A vibrant illustration of a girl with orange hair in a ponytail, wearing glasses and a purple shirt, lying on a yellow and orange striped blanket inside a green tent. She is holding a flashlight and looking at an open book. A green crocodile with a pink collar is curled up next to her. The tent is decorated with a string of colorful lights. The background features a blue sky with white stars and a green and blue striped pattern.

VERHALEN VAN:

MIRJAM MOUS

JOKE REIJNDERS

CHRIS KOOI

EVELIEN FELTZER

FEDOR DE BEER

RAMONA KIMBERLEY MOLHOOP

THOMAS OLSTHOORN

DANIËLLE BAKHUIS

SANDER MEIJ

MIRIAM BRUIJSTENS

ANKE KRANENDONK

BUDDY TEGENBOSCH

NIET STOREN!

VERHALEN VAN:

MIRJAM MOUS, JOKE REIJNDERS, CHRIS KOOI, EVELIEN FELTZER,
FEDOR DE BEER, RAMONA KIMBERLEY MOLHOOP, THOMAS OLSTHOORN,
DANIËLLE BAKHUIS, SANDER MEIJ, MIRIAM BRUIJSTENS,
ANKE KRANENDONK EN BUDDY TEGENBOSCH

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978 90 00 38177 7

ISBN 978 90 00 38178 4 (e-book)

NUR 283

© 2022 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

tekst: Mirjam Mous, Joke Reijnders, Chris Kooi, Evelien Feltzer, Fedor de Beer,
Ramona Kimberley Molhoop, Thomas Olsthoorn, Daniëlle Bakhuis, Sander Meij,
Miriam Bruijstens, Anke Kranendonk en Buddy Tegenbosch

ontwerp omslag en binnenwerk: bij Barbara

zetwerk binnenwerk: Mat-Zet, Huizen

INHOUD

MIRJAM MOUS
JUFFROUW NANNY 7

JOKE REIJNDERS
IK HOOR BIJ DE KONING 19

CHRIS KOOI
THUISHAVEN 31

EVELIEN FELTZER
MESSI IS ZOEK 41

FEDOR DE BEER
EN OF IK FIETSEN KAN! 53

RAMONA KIMBERLEY MOLHOOP
ZIE JE IN GROEP 8! 67

THOMAS OLSSTHOORN
EEN GOUDEN VRIENDSCHAP 79

DANIËLLE BAKHUIS
DE ZOMER DAT IK BIJNA MIJN VINGERS VERLOOR 91

SANDER MEIJ
DE ONTDEKKING VAN DE IJSCOMAN 101

MIRIAM BRUIJSTENS
ELIN EN BRENNAN 113

ANKE KRANENDONK
DE KNOOP 123

BUDDY TEGENBOSCH
IZZY EN DE BIJWERKINGEN 133

MIRJAM MOUS

JUFFROUW NANNY

Boenkeboenkeboenke!
De muziek die uit Karlijns kamer kwam, dreunde door het hele huis.

Nou ja, muziek...

In de oren van mevrouw Koetje klonk het als klinkklare herrie. En in de ietwat harige oren van haar man waarschijnlijk ook, want hij gebruikte zijn vingers als oordoppen. Met een geërgerd gezicht zat hij aan tafel en probeerde op zijn tablet de krant te lezen.

Boem!

Flip, natuurlijk. Hun zoon dacht wel vaker dat zijn bed een trampoline was. Het liefst maakte hij salto's en landde dan met een klap op de vloer.

Boenkeboenkeboenke! Boem!

Mevrouw Koetje keek bezorgd naar het plafond, waar de kroonluchter zachtjes heen en weer schommelde. Voor klagende burens hoefde ze gelukkig niet bang te zijn. De Koninkjes zaten elke zomervakantie op Ibiza. En dat zes weken lang!

Mevrouw Koetje kon een steek van jaloezie niet onderdrukken. Ze hoefde heus niet zes weken naar Spanje. Een midweek in de Ardennen zou al fantastisch zijn. Kamperen aan een kabbelend beekje of een huisje huren in een heel stil bos. Qualitytime voor haar en haar man.

Jammer genoeg was er één groot probleem. Of eigenlijk waren het twee problemen en die heetten Karlijn en Flip. Ze kon ze onmogelijk alleen thuislaten en logeren mochten ze nergens meer. Opa en oma hadden het nog het langst volgehouden. Tot de kinderen vuurpijlen in de keuken afstaken en er bijna brand uitbrak.

Boenkeboenkeboenke!

Mevrouw Koetje zuchtte. Ze hadden beter een huisdier kunnen nemen. Een kat of een hond kon je voor een vakantie naar een dierenpensioen brengen, terwijl...

Ze voelde het schaamrood op haar kaken branden. Hoe durfde ze zoiets te denken over haar eigen vlees en bloed!

Boenkeboenke! Boem!

'Nu is het genoeg geweest.' Meneer Koetje stond op en zette zijn handen als een toeter om zijn mond. 'Karlijn! Flip! Ophouden!'

Boenkeboenkeboenke!

'Ik geloof niet dat ze je horen,' zei mevrouw Koetje.

'Kappen, zei ik!' Haar man banjerde naar de gang en stampte de trap op naar de overloop.

Ze liep vlug achter hem aan voor hij weer een deur zou intrappen. Die van Flip stond wagenwijd open, maar die van Karlijn zat op slot.

Meneer Koetje rukte aan de klink. 'Laat me erin!'

Karlijn riep iets onverstaanbaars terug.

'Zet die klereherrie af!' brulde meneer Koetje.

Boenkeboenkeboenke! klonk het nog een tandje harder.

Mevrouw Koetje voelde de dreunen in haar borst. Ze voelde ook dat haar man dit niet ging oplossen, dus pakte ze haar telefoon.

ALS JE DE DEUR OPENDOET, KRIJG JE EEN IJSJE, appte ze naar Karlijn.

Het *boenkeboenke* klonk een ietsiepietsie zachter.

'Twee ijsjes!' riep Karlijn.

Flip kwam op zijn sokken uit zijn kamer gegleden. 'Krijgen we ijsjes?'

Meneer Koetje hapte naar adem. 'Jullie verdienen straf, geen beloning!'

Zijn vrouw wist dat hij gelijk had. Maar ijsjes waren nu eenmaal goedkoper dan een nieuwe deur.

'Afgesproken!' riep ze.

De deur ging open. Meneer Koetje liep meteen naar binnen en trok de stekker van de speaker eruit.

'Wat doe je nou?' gilte Karlijn.

'Dat kan ik beter aan jou vragen.' Haar vader knikte naar de peperdure headset op haar bureau. 'Waarom zet je je koptelefoon niet op? We hebben hem speciaal voor jou gekocht.'

'Zet hem dan lekker zelf op,' mopperde Karlijn. 'Ik krijg hoofdpijn van dat zware ding.'

Meneer Koetje ontplofte bijna. 'En dat jij ons hoofdpijn bezorgt, doet er niet toe?'

'Krijgen we nou nog ijsjes of niet?' zeurde Flip.

'Absoluut,' zei mevrouw Koetje snel. 'We moeten ze alleen nog even kopen.'

'In de supermarkt?' Karlijn keek erbij alsof ze naar de tandarts moest. 'Dan wil ik ook nog een cadeautje uitzoeken.'

'Ik ook!' riep Flip.

Zijn moeder dacht even na. 'Deal. Maar we doen wel meteen voor de hele week boodschappen.'

Mevrouw Koetje stuurde de winkelwagen door het poortje. 'En denk erom dat jullie je gedra...'

Te laat. De kinderen waren al uit het zicht verdwenen.

Meneer Koetje legde een netje mandarijnen en een krop sla in het karretje.

‘Vergeet de bananen en broccoli niet,’ zei mevrouw Koetje.

Dat waren het enige fruit en de enige groente die Karlijn en Flip lustten.

Uit een gangpad verderop kwam een hoop gelach en gegil.

‘Kussengevecht!’ riep iemand met de stem van Flip.

Nee, hè? Mevrouw Koetje reed de afdeling met vleeswaren voorbij en...

Daar! Karlijn en Flip stonden bij de zoutjes en aanverwante artikelen. Ze hielden allebei een gezinsverpakking chips vast. Karlijn had voor naturel gekozen en Flip voor bolognese. Ze sloegen de zakken tegen elkaar aan alsof het kussens waren. Steeds harder en harder.

De zakken gingen stuk. In plaats van donzige veertjes vlogen er chips in het rond.

‘Ophouden!’ Meneer Koetje zwaaide dreigend met een tros bananen.

‘Anders krijgen jullie geen ijsjes,’ hielp zijn vrouw.

Een besnorde man keek de Koetjes meewarig aan. ‘Zijn dat jullie kinderen?’

Mevrouw Koetje knikte beschaamd.

Haar man kon slecht tegen kritiek en ging nog harder tekeer: ‘Vanavond gaan jullie zonder eten naar bed! En jullie krijgen huisarrest. Voor altijd!’

Karlijn en Flip waren zo gewend aan zijn geschreeuw dat ze het niet eens meer hoorden, maar een heleboel andere mensen bleven staan kijken. Mevrouw Koetje wist niet wat ze erger vond: de afkeurende blikken of de lacherige gezichten – alsof er iets te lachen viel.

Toen kwam er ook nog iemand van het personeel. Hij droeg een blauw schort en op zijn borst een naamplaatje. Mevrouw Koetje las dat hij Samir heette.

Hij tikte Karlijn op haar schouder. Toen stopten de kinderen eindelijk met hun gevecht en keken op.

‘Dit kan zo niet, jongelui.’ Samir deed zijn stinkende best om beleefd te blijven. ‘Die spullen zijn niet van jullie, maar van de winkel.’

‘Je mag hem wel terug hebben.’ Karlijn gaf hem de kapotte zak.

Flip kon het niet laten om de chips die op de grond lagen onder zijn schoenen te verpulveren. Het maakte bijna net zo’n lekker geluidje als het kapotknippen van bubbeltjesplastic.

Hun moeder besloot dat ze het even niet zag. Dan hoefde ze ook niet in te grijpen.

‘We vergoeden uiteraard alle geleden schade,’ zei meneer Koetje.

Zijn vrouw knikte. ‘De kinderen moeten nog wel even sorry tegen meneer Samir zeggen en...’

Verhip. Waar waren Flip en Karlijn gebleven? Mevrouw Koetje tuurde verbaasd om zich heen.

‘Volgens mij zijn ze naar buiten gerend,’ antwoordde een bleke vrouw met een wrat op haar neus.

Meneer Koetje drukte de bananen in Samirs handen en beende naar de uitgang. Beteuterd staarde Samir naar de kapotgetrapte chips op de vloer.

‘Ik ruim het wel op,’ zei mevrouw Koetje snel. ‘Waar kan ik een handveger en blik vinden?’

‘Je moet die kinderen hun eigen rotzooi laten opruimen,’ bemoeide de besnorde man zich ermee.

In gedachte botste mevrouw Koetje met haar winkelwagen tegen zijn schenen. Alsof het zonder zijn gezanik al niet moeilijk genoeg was.

Toen hoorde ze een zachte stem bij haar oor: ‘Volgens mij kunt u wel wat hulp gebruiken.’

Het was de bleke vrouw met de wrat. Ze stak mevrouw Koetje een kaartje toe.

NANNY KINDERVREUGD stond erop. Met een telefoonnummer.

Meneer en mevrouw Koetje stonden met twee verschoten rugzakken in de woonkamer.

‘Kamperen?’ Karlijn staarde haar ouders ongelovig aan. ‘Zonder ons?’

Het idee om alleen thuis te blijven was fantastisch en angstaanjagend tegelijk.

‘En wij dan?’ piepte Flip, terwijl hij aan zijn pyjama friemelde.

‘Tijdens onze afwezigheid zorgt juffrouw Nanny voor jullie,’ zei hun moeder. ‘Ze kan elk moment hier zijn.’

Een oppas. Karlijn was vast van plan om haar zo snel mogelijk weg te jagen. En dan: totale vrijheid!

De bel ging.

‘Ik ga wel.’ Karlijn liep naar de gang en deed open.

Op de stoep stond een bleke vrouw met een wrat op haar neus.

‘Jij moet Karlijn zijn.’ De vrouw stak haar hand uit. ‘Ik ben Nanny Kindervreugd, aangenaam.’

Karlijn kon haar ogen niet van de wrat afhouden. ‘Je ziet eruit als een heks.’

‘En jij als een spook, in die nachtjapon.’

Karlijn was even verbluft. ‘Zoiets zeg je toch niet? Dat is onbeleefd.’

‘Het is inderdaad onbeleefd om iemand een heks te noemen.’ Juffrouw Nanny stapte met een glimlach en een enorme trolley naar binnen. ‘Ik ben blij dat je dat zelf ook inziet.’

‘Ik bedoelde eigenlijk...’

‘Je ouders zijn nog binnen?’ Juffrouw Nanny parkeerde de koffer op wieltjes naast de kapstok en hing haar jas aan een van de haken. ‘Een vakantie zal ze goeddoen, denk je niet?’

Karlijn was ineens stikjaloers dat zij en Flip niet mee mochten. De laatste keer in dat bungalowpark was toch best leuk geweest? Oké, niet iedereen kon de grap met het waterkanon waarderen en...

‘De woonkamer is daar?’ Juffrouw Nanny wachtte het antwoord niet af en ging naar binnen.

Nog geen vijf minuten later waren meneer en mevrouw Koetje vertrokken.

‘Hebben jullie eigenlijk al ontbeten?’ vroeg juffrouw Nanny.

‘Ik hoef niks,’ zei Karlijn, die met haar telefoon op de bank neerplofte.

‘Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag.’ Nanny klapte in haar handen. ‘Hup, naar de keuken jullie.’

Flip kreeg geen dollartekens, maar koekjes in zijn ogen en stoof weg. Karlijn bleef zitten waar ze zat en wachtte tot de heks zou ontploffen. Maar dat deed Nanny niet. In plaats daarvan zette ze keiharde orkestmuziek op met snerpande violen en dreunende paukenslagen.

Nou ja, muziek...

In de oren van Karlijn klonk het als klinkklare herrie. Ze hield het vijf minuten vol. Toen kwam ze kreunend overeind en verdween toch maar naar de keuken.

Het aanrecht stond vol met potten zonder deksels. Het melkpak lag op zijn kant en was leeggelopen. Melk drupte van de eetbar op de met hagelslag en lege koekverpakkingen bezaaide vloer. De koelkast zat onder de chocoladepasta en Flip had zich uitgeleefd op het schoolbord. In plaats van het gebruikelijke boodschappenlijstje stonden er rare woorden op. Voor wie ze niet kon lezen, was er ook nog een piemel bij getekend. Een grote piemel, die niet helemaal op het bord paste en doorliep over de muur.

‘Wauw,’ zei Karlijn. ‘Als juffrouw Nanny dit ziet, loopt ze vast gillend weg.’

Ze lepelden tevreden een jampot leeg. Toen gingen ze naar boven.

Het orkest was intussen uitgezet en Nanny stond op de overloop. ‘Zodra jullie klaar zijn, gaan we boodschappen doen.’

‘Krijgen we dan een ijsje?’ vroeg Flip.

Karlijn knikte. ‘Dat krijgen we van mama ook altijd.’

‘Jullie krijgen een halfuurtje,’ zei Nanny. ‘Kleed je maar gauw om.’

De kinderen keken haar na, terwijl ze de trap afliep.

‘Ze bekijkt het maar,’ mopperde Karlijn. ‘Ik ga echt niet mee naar de supermarkt.’

‘Ik ook niet,’ zei Flip meteen. ‘Ik ga gamen.’ Hij gleed op zijn sokken naar zijn kamer en...

Huh? Iemand had zijn o zo volle prullenbak omgekieperd. Het bed en de vloer waren bezaaid met lege snoepzakken en drinkpakjes. Op zijn speelgoedkast lag een blikje waar blijkbaar nog een bodempje cola in had gezeten, dat nu in zijn openstaande la met lego druppelde. Maar het allerergste vond hij zijn vol gekliederde prikbord. SCHATJE, stond er